

31 Μαΐου, 1994

[Α. Ν. ΛΟΪΖΟΥ, Πρόεδρος]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΑΡΟΥΛΛΑ ΜΑΥΡΟΝΙΚΟΛΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 452/89)

*Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Έννομο συμφέρον
— Διάταγμα κηρύξεως αρχαίου μνημείου — Επιπτώσεις — Γεννά το
απαραίτητο έννομο συμφέρον του Άρθρου 146.*

Με την προσφυγή οι αιτητές επεδίωξαν την ακύρωση του Διατάγ- 5
ματος ημερ. 21/4/89 (Κ.Δ.Π. 93/89) που περιελάμβανε κήρυξη ως αρχ-
αίων μνημείων ορισμένων κτιρίων ιδιοκτησίας των αιτητών.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσι- 10
σε ότι:

1. Το επίδικο διάταγμα μπορούσε να προσβληθεί με την παρούσα 15
προσφυγή κάτω από το Άρθρο 146.1 του Συντάγματος διότι είναι
διοικητικής και όχι νομοθετικής φύσεως. Από της δημοσίευσής
δε του διατάγματος επέρχονται συνέπειες κατά Νόμο όσον αφορά 15
την ελεύθερη διάθεση, αξιοποίηση ή χρήση του κηρυχθέντος κτιρί-
ου ως μνημείου αρχαίου και οι αιτητές επηρεάζονται υπό την ιδιό-
τητά τους ως ιδιοκτήτες του, έχουν δε ενεστώς έννομο συμφέρον το
οποίο επηρεάζεται δυσμενώς και άμεσα από της δημοσίευσής του 20
διατάγματος εφόσον αναπόφευκτα επηρεάζεται μεταξύ άλλων και
η οικονομική αξία των περιουσιών τους.

Ο σχετικός φάκελος της υπόθεσης αποκαλύπτει ότι είχε προηγηθεί
πλήρης και εμπειριστατωμένη έρευνα από το Διευθυντή και δεν

5 υπήρχε οτιδήποτε αντιθετο με τις αρχές του Διοικητικού Δικαίου στη λήψη των απόψεων και άλλων κρατικών οργάνων ή αρμοδίων φορέων από το Διευθυντή κατά τη διεξαγωγή της έρευνάς του. Φαίνεται επίσης πολύ καθαρά ότι τη σχετική απόφαση - εισήγηση - την πήρε ο Διευθυντής του Τμήματος Αρχαιοτήτων, τα δε υπόλοιπα όργανα ή φορείς των οποίων ζητήθηκαν οι απόψεις δεν άσκησαν οποιαδήποτε αποφασιστική αρμοδιότητα. Η απόφαση ήταν αιτιολογημένη, η δε αιτιολογία της υπάρχει τόσο στο σώμα της όσο και στο σχετικό φάκελο της διοίκησης.

10

Ενόψει των ανωτέρω ήταν εύλογα επιτρεπτό στο Υπουργικό Συμβούλιο, υπό το φως των προνοιών του Περί Αρχαιοτήτων Νόμου Κεφ. 31 και όλων των γεγονότων που τέθηκαν ενώπιόν του, να προβεί στην έκδοση του επίδικου Διατάγματος.

15

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

20

Papafilippou v. Republic 1 R.S.C.C. 62,

Demetriades a.o. v. Republic (1986) 3 C.L.R. 557,

Christodoulou v. Republic (1986) 3 C.L.R. 2484,

25

Zevedeou v. Republic (1972) 3 C.L.R. 236,

Ιερός Ναός Χρυσελευούσης v. Δημοκρατίας κ.ά. (1989) 3 Α.Α.Δ. 3074,

30

Charalambides v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1516,

Cytechno Ltd.v. Republic (1976) 3 C.L.R. 407.

Προσφυγή.

35

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία κηρύχθηκαν ως αρχαία μνημεία τα κτίρια τα οποία βρίσκονται στη Λάρνακα, ενορία Σκάλας Φ/Σχ. ΧΛ1/57.4.1. Σύμπλεγμα Ε' Τεμάχια 250, 251, 252 και 253 και των οποίων οι αιτητές είναι εγγεγραμμένοι ιδιοκτήτες.

40

Α. Σ. Αγγελίδης, για τους Αιτητές.

Μ. Τσιάππα, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για τους Καθ' ων η

αίτηση.

Cur. adv. vult.

A. N. ΛΟΪΖΟΥ, Π.: Με τη προσφυγή αυτή οι αιτητές ζητούν την ακύρωση της απόφασης των καθ' ων η αίτηση η οποία περιέχεται στην Κ.Δ.Π. 93/89, η οποία δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, αρ. 2404, ημερομηνίας 21 Απριλίου 1989, Παράρτημα Τρίτο, Μέρος Ι, με την οποία κηρύχθηκαν ως αρχαία μνημεία τα κτίρια που περιγράφονται σε αυτή και βρίσκονται στη Λάρινακα, ενορία Σκάλας Φ/Σχ ΧΛΙ/57.4.1 Σύμπλεγμα Ε' Τεμάχια 250, 251, 252 και 253 και των οποίων οι αιτητές είναι οι εγγεγραμμένοι ιδιοκτήτες.

Η πιο πάνω Κανονιστική Διοικητική Πράξη έγινε από το Υπουργικό Συμβούλιο, ασκώντας τις εξουσίες που χορηγούνται σ' αυτό δυνάμει του άρθρου 6(1) του περί Αρχαιοτήτων Νόμου, Κεφ. 31, όπως τροποποιήθηκε από τους Νόμους 48 του 1964, και 32 του 1973, στη συνέχεια ο "Νόμος". Με αυτή διάτασε όπως οι αναφερόμενοι "χώροι και κτίρια κηρυχθούν ως Αρχαία Μνημεία και προστεθούν στο Δεύτερο Πίνακα του Νόμου."

Ο Διευθυντής του Τμήματος Αρχαιοτήτων έδωσε την προβλεπόμενη από το εδάφιο (2) του άρθρου 6 του Νόμου Γνωστοποίηση που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας της 29ης Ιουλίου 1988, με την Κ.Δ.Π. 200/88, Παράρτημα Τρίτο Μέρος Ι, και με την οποία κοινοποίησε την πρόθεσή του να κηρύξει σαν αρχαία μνημεία Δεύτερου Πίνακα, μεταξύ άλλων, και τα πιο πάνω κτίρια των αιτητών, τα οποία περιγράφονται ως "Σύμπλεγμα καταστημάτων Λαϊκής Αρχιτεκτονικής, Λάρινακα, Ενορία Σκάλας".

Πριν προβεί στην ενέργεια αυτή ο Διευθυντή ζήτησε και πήρε τις απόψεις του Δήμου Λάρινακος (Παραρτήματα 2 και 3) και του Τμήματος Πολεοδομίας και Οικήσεως (Παράρτημα 4), οι οποίοι και συμφώνησαν με την προτεινόμενη κήρυξη των αρχαίων μνημείων.

Ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Συγκοινωνιών και Έργων, με επιστολή του ημερομηνίας 30 Αυγούστου 1988, ζήτησε από το Διευθυντή να πληροφορηθεί κατά πόσο είχαν ληφθεί οποιεσδήποτε ενστάσεις εναντίον της Γνωστοποίησης αυτής, στην οποία αναφέρετο ρητά ότι, "οποιοδήποτε πρόσωπο του οποίου το συμφέρον δυνατό να επηρεαστεί με την προτεινόμενη κήρυξη μπορεί οποτεδήποτε μέσα σε ένα μήνα από την ημερομηνία της παρούσας γνωστοποίησης να υποβάλει ένσταση στο Διευθυντή του Τμήματος Αρχαιοτήτων προς εξέταση αυτής από το Υπουργικό Συμβούλιο."

Ο Διευθυντής πληροφόρησε το Γενικό Διευθυντή πως μόνο μια ένσταση είχε υποβληθεί που αναφέρετο σε άλλο τεμάχιο άσχετο με την παρούσα υπόθεση.

- 5 Το Υπουργικό Συμβούλιο στη συνεδρίασή του ημερομηνίας 24
Μαρτίου 1989 μετά από μελέτη της πρότασης που του είχε υποβλη-
θεί καθώς και όλων των σχετικών γεγονότων που περιείχοντο στο
έγγραφο που επισυνάφθηκε στην πρόταση και που είναι το Παράρ-
τημα 8 στην Ένσταση, αποφάσισε να κηρύξει με διάταγμα, μεταξύ
10 άλλων, τα κτίρια των αιτητών ως αρχαία μνημεία Δεύτερου Πίνακα.

Στην παράγραφο 8 του Συμπληρώματος, που επισυνάφθηκε στο
πιο πάνω Παράρτημα, αναφέρετο ότι:

- 15 “Τα κτίρια και οι χώροι που αναγράφονται στη Γνωστοποίηση
παρουσιάζουν αρχαιολογικό, ιστορικό, αρχιτεκτονικό και καλ-
λιτεχνικό ενδιαφέρον. Η κήρυξή τους σε αρχαία μνημεία επι-
βάλλεται για προστασία και τον έλεγχό τους από το Τμήμα Αρ-
χαιοτήτων, ώστε ν’ αποφευχθεί η χρησιμοποίησή τους κατά τρό-
20 πο που να μπορεί να οδηγήσει στην καταστροφή τους και για να
μπορεί το Τμήμα να προβαίνει στις αναγκαίες εργασίες για τη
συντήρησή τους.

- 25 Το Διάταγμα αυτό του Υπουργικού Συμβουλίου δημοσιεύτηκε
στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας στις 21 Απριλίου 1989
και εναντίον του οι αιτητές καταχώρισαν την παρούσα προσφυγή.

- 30 Στην απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, σε όση έκταση
εοχετίζετο με τα επίδικα θέματα εφόσον, όπως προαναφέρθηκε, κα-
μιιά άλλη ένσταση δεν είχε υποβληθεί εκτός από εκείνη των ιδιοκτη-
τών του τεμαχίου 679 στο χωριό-Μαράوني, αναφέροντο τα ακόλου-
θα:

- 35 “β) μελέτησε το σχέδιο Διατάγματος, που ετοιμάστηκε σύμφωνα
με το άρθρο 6(1) του περί Αρχαιοτήτων Νόμου, Κεφ. 31 και
Νόμων 48 του 1964 και 32 του 1973 και επισυνάπτεται στην
Πρόταση ως Παράρτημα ‘IV’, με το οποίο το πιο πάνω κτή-
μα του πελάτη του αιτητή κηρύσσεται μαζί με άλλους χώρους
και κτίρια σε Αρχαίο Μνημείο και κατατάσσεται στο Δέυτε-
ρο Πίνακα του Νόμου και αποφάσισε το πιο πάνω Διάταγμα
40 να εκδοθεί.”

Στην πιο πάνω Πρόταση του Υπουργικού Συμβουλίου έγινε τεκ-
μηρωμένη ανάλυση της όλης κατάστασης.

Στο σημείο αυτό αξίζει να γίνει αναφορά και στην επιστολή του Διευθυντή του Τμήματος Αρχαιοτήτων ημερ. 30 Ιουλίου 1987 προς τον Πρόεδρο της Δημοτικής Επιτροπής Λάρνακας, στην οποία αναφέρετο ότι, ο Διευθυντής απέστειλε προς τη Δημοτική Επιτροπή τοπογραφικό χάρτη των προτεινομένων Αρχαίων μνημείων 5
ώστε να έχει τις απόψεις της επί του θέματος το συντομότερο με σκοπό να προωθηθεί η κατάλληλη διαδικασία.

Σε απάντησή του που απεστάλη στις 24 Μαρτίου 1988, ο Δήμαρχος αναφέρθηκε στη συνάντηση που έγινε στο Δημοτικό Μέγαρο στις 25 Φεβρουαρίου 1988, στην οποία παραυρέθηκαν εκπρόσωποι του Τμήματος Αρχαιοτήτων του Τμήματος Πολεοδομίας και Οικήσεως, πληροφόρησε το Διευθυντή ότι το Δημοτικό Συμβούλιο Λάρνακας μελέτησε τις εισηγήσεις που είχαν υποβληθεί για κήρυξη 10
αρχαίων μνημείων στη Λάρνακα στην ελεγχόμενη περιοχή και αναφέρθηκε στις αποφάσεις που λήφθηκαν, οι οποίες σε όση έκταση 15
αφορούσαν στα κτίρια των αιτητών ήταν οι ακόλουθες:

“(ζ) Τα κτίρια των τεμαχίων 239, 251, 252, 253, 254, 257, 262, 263 20
της οδού Κλ. Καλογερά, 264 της Παλαιάς Αγοράς και 240, 241, 250, 245, 217 και 282 των οδών Πιερίδη και WATKINS προτείνονται σε Αρχαία Μνημεία και οι δρόμοι αυτοί να παραμείνουν χωρίς καμιά διαπλάτυνση για τους σκοπούς 25
δημιουργίας της Παραδοσιακής Γειτονιάς.

Η επιστολή τελείωσε με την παράκληση, “όπως επισπευθούν 25
όλες οι διαδικασίες για κήρυξη των προτεινόμενων κτιρίων σε αρχαία μνημεία, έχοντας υπόψη ότι το θέμα αυτό συνδέεται άμεσα από τη μια με τη δημιουργία παραδοσιακής λαϊκής γειτονιάς στη Λάρνακα και από την άλλη με την προτεινόμενη ρυμοτομία της Λεωφόρου Φανερωμένης και Οδού Κλεάνθη Καλογερά στη Λάρνακα.” 30

Είναι η θέση των αιτητών πως ο Διευθυντής Αρχαιοτήτων ως ο Προϊστάμενος του Τμήματος και ειδικός για τις αρχαιότητες και τα αρχαία μνημεία, δεν διενήργησε οποιαδήποτε έρευνα αναφορικά με 35
το ζήτημα ούτε και δόθηκε οποιαδήποτε σαφής αιτιολογία για τη λήψη ενός τόσο δυσμενούς για την περιουσία του πολίτη μέτρου, όπως είναι η συμπερίληψη της ιδιοκτησίας του στον Πίνακα αρχαίων μνημείων. Επιπλέον προβλήθηκε ο ισχυρισμός πως η απόφαση λήφθηκε ουσιαστικά από το Δήμο Λάρνακας και πως καμιά αναφορά 40
δεν έγινε σε στοιχεία όπως η ποιότητα των υλικών κατασκευής ή η λαϊκή και αξιοπρόσεκτη αρχιτεκτονική, ή σε σημεία όπου οι οικοδομές των αιτητών εμφάνιζαν στοιχεία ειδικής σημασίας ώστε να δικαιολογείται η κήρυξή τους ως αρχαίων μνημείων.

Επίσης προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι η αρμοδιότητα του Διευθυντή να εισηγηθεί την κήρυξη Αρχαίων Μνημείων είναι αποφασιστική και αποκλειστική του μονομελούς αυτού οργάνου, με βάση το Άρθρο 6(1) του Νόμου και όχι εγκριτική απόφασης του Δήμου ή της Πολεοδομίας ούτε και θέμα συλλογικής ή εκ συμφώνου απόφασης μετά από σύσκεψη άλλων υπηρεσιακών παραγόντων.

Σύμφωνα με τον περί Αρχαιοτήτων Νόμο Κεφ. 31 άρθρο 6(1), όπως τροποποιήθηκε με τους Νόμους 48 του 1964 και 32 του 1973, το Υπουργικό Συμβούλιο έχει αρμοδιότητα να κηρύξει ένα υποστατικό σαν αρχαίο μνημείο. Το άρθρο αυτό, σε όση έκταση είναι σχετικό, προβλέπει:

“6(1) The Council of Ministers on the recommendation of the Director, from time to time by Order in the Gazette-

(a) declare any object, building or site which he considers to be of public interest by reason of the historic architectural, traditional, artistic or archaeological interest attaching thereto to be an ancient monument and shall at the same time declare whether such monument shall be added to the First or to the Second Schedule to this Law, as the case may be;”

Μια και βρισκόμαστε στο θέμα των νομοθετικών διατάξεων στο άρθρο 2 του Νόμου δίδεται ο ορισμός του αρχαίου μνημείου

“‘ancient monument’ means -

(a) any object, building or site specified in the First or Second Schedule to this Law;

(b) any object, building or site in respect of which the Council of Ministers has made an Order under section 6 of this Law

and shall include any part of the adjoining land which may be required for the purpose of fencing, covering, or otherwise preserving the monument from injury, as also the means of access to such monument;”

Με το Νόμο 48 του 1964 και αργότερα με το Νόμο 32 του 1973, τροποποιήθηκε και ο ορισμός της λέξεως “antiquity”, “αρχαιότης” και το άρθρο 2 του Νόμου αρ. 32 του 1973 τώρα προβλέπει:

“‘αρχαιότης’ σημαίνει παν αντικείμενον είτε κινητόν ή τμήμα

ακινήτου ιδιοκτησίας το οποίο αποτελεί έργο αρχιτεκτονικής, γλυπτικής, γραφικής ζωγραφικής και οιασδήποτε καθόλου τέχνης, δι' ανθρωπίνης ενεργείας παραχθέν, λαξευθέν, γραφέν ζωγραφηθέν ή εν γένει καθ' οιονδήποτε τρόπον και εξ οιασδήποτε ύλης κατασκευασθέν εν Κύπρω προ του έτους 1850 μ.χ. ή εκσκαφέν ή ανασυρθέν εκ της θαλάσσης εντός της αιγιαλίτιδος ζώνης της Κύπρου περιλαμβάνει πάν τοιούτο αντικείμενον ή μέρος αυτού μεταγενεστέρως προστεθέν ανακατασκευασθέν, αναπροσαρμοσθέν ή υποκατασταθέν:

5

10

Νοείται ότι προκειμένου περί τοιούτων έργων εκκλησιαστικής ή λαϊκής τέχνης, υψίστης αρχαιολογικής ή καλλιτεχνικής ή ιστορικής σημασίας, αντί του έτους 1850 μ.χ. θα λογίζηται το έτος 1900 μ.χ."

15

Παραμένει όμως ο ορισμός "ancient monument", όπως είχε μια και με το άρθρο 2 του Νόμου 32 του 1973 δεν επιφέρεται οποιαδήποτε αλλαγή σ' αυτόν.

Επομένως η εξουσία του Υπουργικού Συμβουλίου να ενεργήσει κάτω από το άρθρο 6 δεν αλλοιώνεται από την τροποποίηση του ορισμού του όρου "αρχαιότης".

20

Από μέρους της Δημοκρατίας ηγέρθησαν δύο προδικαστικές ενστάσεις:

25

1. Η έκδοση του επίδικου Διατάγματος από το Υπουργικό Συμβούλιο αποτελεί άσκηση νομοθετικής εξουσίας και/ή δεν αποτελεί απόφαση ή πράξη οργάνου, αρχής ή προσώπου ασκούντων εκτελεστικήν ή διοικητικήν λειτουργίαν μέσα στην έννοια του άρθρου 146.1 του Συντάγματος.

30

2. Το επίδικο Διάταγμα δεν έχει προσβάλει, ευθέως ίδιον, ενστός έννομο συμφέρον των Αιτητών μέσα στην έννοια του άρθρου 146.2 του Συντάγματος.

35

Προς υποστήριξη των πιο πάνω έγινε παραπομπή στην υπόθεση *Papafilippou v. The Republic* 1 R.S.C.C. 62, όπως και στις υποθέσεις *Demetriades and Son and Another v. The Republic* (1986) 3 C.L.R. 557, *Chr. Christodoulou v. The Republic* (1986) 3 C.L.R. 2484, όπως και στην υπόθεση *Zevedeou v. The Republic* (1972) 3 C.L.R. 236.

40

Σχετική κατά την κρίση μου είναι η απόφαση στην *Ιερός Ναός*

Χρυσελεύσης ν. Της Δημοκρατίας κ.ά. (1989) 3 Α.Α.Δ. 3074 στην οποία παρόμοια ένσταση απορρίφθηκε. Παραπομπή μπορεί να γίνει επίσης στην απόφαση της Ολομέλειας *Charalambides ν. The Republic* (1984) 3 C.L.R. 1516, στις σελίδες 1519-1521.

5

Οι επιπτώσεις κήρυξης αρχαίου μνημείου, Δεύτερου Πίνακα στον ιδιοκτήτη είναι εκείνες που αναφέρονται στο άρθρο 8.1 του περί Αρχαιοτήτων Νόμο 32 του 1973 το οποίο προβλέπει:

10

“No person beneficially interested in any ancient monument specified in the Second Schedule to this Law, or in any other ancient monument as may from time to time be added thereto shall make any alterations, additions or repairs affecting its architectural character to such ancient monument or shall demolish the same or

15

fell any tree growing within the boundaries of the same or shall do any other act which might damage or destroy the archaeological importance and stratification of the ancient monument save in accordance with the terms of a permit in writing from the Director previously obtained.”

20

Είναι φανερό από τη διατύπωση του άρθρου ότι τίθενται περιορισμοί.

25

Κατά την άποψή μου το επίδικο διάταγμα μπορούσε να προβληθεί με την παρούσα προσφυγή κάτω από το Άρθρο 146.1 του Συντάγματος διότι είναι διοικητικής και όχι νομοθετικής φύσεως. Από της δημοσίευσής δε του διατάγματος επέρχονται συνέπειες κατά νόμο όσον αφορά την ελεύθερη διάθεση, αξιοποίηση ή χρήση του κηρυχθέντος κτιρίου ως μνημείου αρχαίου και οι αιτητές επηρεάζονται υπό την ιδιότητά τους ως ιδιοκτήτες του, έχουν δε ενεστώως έννομο συμφέρον το οποίο επηρεάζεται δυσμενώς και άμεσα από της δημοσίευσής του διατάγματος εφόσον αναπόφευκτα επηρεάζεται μεταξύ άλλων και η οικονομική αξία των περιουσιών τους. Επομένως οι προδικαστικές ενστάσεις δεν ευσταθούν.

35

Πάνω στην ουσία, είναι φανερό από τα γεγονότα όπως εξετάθησαν, ότι η απόφαση να προταθούν τα επίδικα κτήματα για περίληψη στο Δεύτερο Πίνακα του Νόμου ήταν του Διευθυντή Αρχαιοτήτων, ο οποίος προέβη στη δέουσα έρευνα και απευθύνθηκε στους αρμοδίους.

40

Όπως φαίνεται από το σημείωμα (84) στο Minute-sheet του φακέλου του Τμήματος Αρχαιοτήτων, Τεκμήριο X, της πιο πάνω επιστολής είχε προηγηθεί σύσκεψη για συζήτηση του θέματος στην

οποία γίνεται αναφορά και στο Παράρτημα "3" της Ένστασης και ο Διευθυντής του Τμήματος Αρχαιοτήτων αποδέχτηκε μόνο ορισμένες από τις εισηγήσεις του Δήμου Λάρνακας για μη συμπερίληψη ορισμένων κτιρίων στον Πίνακα σαν προτιθέμενων να κηρυχθούν ως αρχαία μνημεία Δεύτερου Πίνακα. Η άποψη όμως του Διευθυντή του Τμήματος Αρχαιοτήτων ως προς το παραδοσιακό ενδιαφέρον των κτιρίων των αιτητών που καθιστούσε αναγκαία την κήρυξή τους σαν αρχαίων μνημείων Δεύτερου Πίνακα ουδέποτε αμφισβητήθηκε από το Δήμο και ούτε υπήρξε σε σχέση με αυτά τα κτίρια οποιαδήποτε σύγκρουση απόψεων μεταξύ του Διευθυντή του Τμήματος Αρχαιοτήτων και του Δήμου Λάρνακας.

Η άποψη του Διευθυντή του Τμήματος Αρχαιοτήτων σαν ειδικού και αρμόδιου δυνάμει του Νόμου ότι μεταξύ άλλων τα συγκεκριμένα κτίρια ήσαν λαϊκής παραδοσιακής αρχιτεκτονικής τέθηκε ενώπιον του Υπουργικού Συμβουλίου πριν τη λήψη της επίδικης απόφασης (Παράρτημα 8 του Συμπληρωματικού Σημειώματος στο Παράρτημα "8" της Ένστασης).

Αναφορικά με το λόγο ακυρότητας που αναφέρετο στη λήψη των απόψεων και άλλων οργάνων από το Διευθυντή του Τμήματος Αρχαιοτήτων, δεν υπήρχε οτιδήποτε το επιλήψιμο στη λήψη τέτοιων απόψεων μέσα στα πλαίσια της περαιτέρω πληροφόρησης και σαν μέρος της ευρείας έρευνας που είχε διεξαχθεί από το Διευθυντή του Τμήματος Αρχαιοτήτων. [Βλ. **Στασινόπουλος**, Δίκαιο Διοικητικών Πράξεων, (1951), σελ. 333]. [*Cytechno Ltd v. Republic* (1976) 3 C.L.R. 407, στη σελ. 425].

Ο σχετικός φάκελος της υπόθεσης αποκαλύπτει ότι είχε προηγηθεί πλήρης και εμπειριστατωμένη έρευνα από το Διευθυντή και δεν υπήρχε οτιδήποτε αντίθετο με τις αρχές του Διοικητικού Δικαίου στη λήψη των απόψεων και άλλων κρατικών οργάνων ή αρμοδίων φορέων από το Διευθυντή κατά τη διεξαγωγή της έρευνας του. Φαίνεται επίσης πολύ καθαρά από το ενώπιόν μου υλικό ότι τη σχετική απόφαση - εισήγηση - την πήρε ο Διευθυντής του Τμήματος Αρχαιοτήτων, τα δε υπόλοιπα όργανα ή φορείς των οποίων ζητήθηκαν οι απόψεις δεν άσκησαν οποιαδήποτε αποφασιστική αρμοδιότητα. Η απόφαση ήταν αιτιολογημένη, η δε αιτιολογία της υπάρχει τόσο στο σώμα της όσο και στο σχετικό φάκελο της διοίκησης.

Ενόψει των ανωτέρω κρίνω ότι ήταν εύλογα επιτρεπτό στο καθ' ου η αίτηση Υπουργικό Συμβούλιο, υπό το φως των προνοιών του Κεφ. 31 και όλων των γεγονότων που τέθηκαν ενώπιόν του, να προβεί στην έκδοση του επίδικου Διατάγματος.

Για το λόγο αυτό η προσφυγή δεν μπορεί να πετύχει και απορρίπτεται. Δεν γίνεται όμως οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.